

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 825

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 13 septembrie 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 356 din 5 iulie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	1-4	1.023. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 3 la Normele privind autorizarea laboratoarelor și a atelierelor de conservare și restaurare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 216/2004	7
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
995. — Hotărâre privind transmiterea unui imobil, proprietate publică a statului, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și a Senatului României în administrarea Ministerului Administrației și Internelor	4-6	1.030. — Hotărâre privind modificarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 326/2001 pentru stabilirea componenței Comisiei de privatizare a Băncii Comerciale Române — S.A.	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1.430. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 356 din 5 iulie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Ingrid Alina Tudora — magistrat-asistent

nr. 4.614/2004 al Curții de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Frarom International Est” — S.R.L. din Iași în Dosarul

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 4.614/2004, **Curtea de Apel Iași — Secția**

conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Framom International Est” — S.R.L. din Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 38 din Codul muncii reprezintă o încălcare flagrantă a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a principiului libertății contractuale, prejudiciind drepturile recunoscute de lege angajatorului. În acest sens apreciază că atâta vreme cât textul de lege criticat împiedică exprimarea liberă a voinței părților și oprește producerea efectelor juridice ale actului convenit de părți în mod liber, acesta este neconstituțional în raport de prevederile art. 16 din Constituție, egalitatea cetățenilor în fața legii însemnând inclusiv egalitatea contractuală, egalitatea de poziție în momentul negocierilor și a semnării actelor bilaterale, în absența oricărei forme de constrângere.

De asemenea, arată că libertatea contractuală se circumscrie principiilor constituționale consacrate în art. 30, 40 și 45, în sensul recunoașterii libertății de exprimare, de asociere și a accesului liber al persoanei la o activitate economică, toate acestea presupunând relații contractuale liber consimțite. Ca atare, atât timp cât nu se pune problema lipsei capacității de exercițiu, contractul de muncă fiind încheiat între persoane cu deplină capacitate de a-și asuma drepturi și obligații, protejarea excesivă a salariatului aduce prejudicii nejustificate angajatorului și contravine principiilor constituționale invocate.

Curtea de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și nici celui referitor la libertatea contractuală. În acest sens arată că, în dreptul muncii actual, principiul negocierii presupune că drepturile și obligațiile salariaților se stabilesc prin negocierea liberă a acestora între salariați și angajatori și se concretizează atât în contractele individuale de muncă, cât și în cele colective, la nivel de unitate, de ramură sau chiar la nivel național. Ca atare, cei doi parteneri sociali își asumă drepturi și obligații reciproce în funcție de condițiile economice și sociale de la un anumit moment dat.

Instanța apreciază că textul de lege criticat nu conferă salariatului o protecție excesivă și lipsită de temei legal și nici nu contravine prevederilor constituționale invocate, întrucât reprezintă, pe de o parte, un minim de garanție pentru acesta, iar pe de altă parte, reflectă un anumit echilibru între interesele patronului și dreptul persoanelor fizice de a-și câștiga existența prin muncă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât interdicția de a renunța, în tot sau în parte, la drepturile recunoscute de lege, precum și sancțiunea nulității aplicată actelor de acceptare tacită a unor drepturi salariale diminuate reprezintă o măsură minimă de protecție a salariaților, având drept scop asigurarea exercitării neîngrădite a drepturilor și intereselor legitime izvorâte din raporturile de muncă, împotriva oricăror abuzuri din partea angajatorilor, constituind totodată un echilibru între interesele salariaților și ale angajatorilor. În acest context,

măsura de protecție a salariaților nu reprezintă un privilegiu, fiind justificată de situația în care se găsesc aceștia și care impune o asemenea măsură.

Așa fiind, prin textul de lege criticat sunt respectate și principiile constituționale cu privire la inviolabilitatea libertății de exprimare, asocierea liberă a cetățenilor și accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora, Legea nr. 53/2003 — Codul muncii fiind în deplină concordanță cu principiile constituționale invocate în susținerea excepției.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens arată că reglementarea cuprinsă în art. 38 din Codul muncii este în acord cu cerințele art. 41 alin. (1) din Constituție, care prevede, printre altele, că dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea locului de muncă este liberă.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 494/2004, arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii față de art. 16 din Constituție.

De asemenea, apreciază că nu este întemeiată nici critica de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale față de prevederile art. 45 din Constituție, întrucât dreptul oricărei persoane de a desfășura o activitate economică este liber, statul garantând accesul neîngrădit la libera inițiativă, precum și exercitarea acesteia, ceea ce s-a realizat prin dispozițiile legale criticate.

În ceea ce privește contrarietatea dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii cu prevederile art. 30 și 40 din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că nu poate fi reținută, deoarece domeniile de incidență ale drepturilor fundamentale invocate sunt diferite față de obiectul de reglementare al normei deduse controlului de constituționalitate.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră „*Salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege. Orice tranzacție prin care se urmărește renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate*”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16, 30, 40 și 45 din Constituție, care au următoarea redactare:

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia*

română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități.

(4) În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, cetățenii Uniunii care îndeplinesc cerințele legii organice au dreptul de a alege și de a fi aleși în autoritățile administrației publice locale.“;

— Art. 30: „(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.

(2) Cenzura de orice fel este interzisă.

(3) Libertatea presei implică și libertatea de a înființa publicații.

(4) Nici o publicație nu poate fi suprimată.

(5) Legea poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligația de a face publică sursa finanțării.

(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.

(8) Răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege.“;

— Art. 40: „(1) Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere.

(2) Partidele sau organizațiile care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept ori a suveranității, a integrității sau a independenței României sunt neconstituționale.

(3) Nu pot face parte din partide politice judecătorii Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică.

(4) Asociațiile cu caracter secret sunt interzise.“;

— Art. 45: „Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate.“

Examinând excepția, Curtea constată că, în susținerea criticii sale de neconstituționalitate, autorul excepției pleacă de la o premisă greșită, constând în absolutizarea exercițiului dreptului (libertății) al cărui titular ori beneficiar este și pe care îl invocă, pretinzând că prin reglementarea dedusă controlului i-ar fi fost încălcat. În cauza de față, obiectul pretensei încălcări îl constituie — chiar dacă nu este nominalizată ca atare — libertatea contractuală care, în ciuda unei aparente identități terminologice, nu face parte din categoria drepturilor și libertăților fundamentale, în expresia lor constituțională. Într-o formulă sintetică, libertatea contractuală este posibilitatea recunoscută oricărui subiect de drept de a încheia un contract, în înțelesul de *mutuus consensus*, de produs al manifestării sale de voință convergentă cu a celeilalte sau celorlalte părți, de a stabili conținutul acestuia și de a-i determina obiectul, dobândind drepturi și asumându-și obligații a căror respectare este obligatorie pentru părțile contractante.

Curtea reține că libertatea contractuală poate fi valorificată numai în cadrul legal, cu respectarea unor limite rezonabile impuse de rațiuni de ocrotire a unor interese publice și private legitime; exercitată în afara acestui cadru,

fără opreliști, orice libertate își pierde legitimitatea și tinde să se convertească în anarhie. Neîndoielnic, și contractul de muncă dă expresie libertății contractuale, dar o face într-o manieră specifică, determinată de obiectul său propriu și esențial diferit de acela al altor contracte, constând în prestarea unei anumite activități, a unei munci, în schimbul unei remunerații. Întrucât munca constituie un factor esențial pentru existența și propășirea societății umane, iar remunerația aferentă muncii prestate reprezintă pentru cea mai mare parte a membrilor acestei societăți principala, dacă nu chiar unica sursă de subzistență, dreptul la muncă este inclus în categoria drepturilor fundamentale ale omului, fiind consacrat, ca atare, de Constituție, iar contractul de muncă, ca instituție juridică prin care este valorificat în principal, beneficiază de o atenție prioritară din partea legiuitorului, materializată în adoptarea unei legislații complexe și unitare, constituind o ramură distinctă de drept, destinată reglementării multitudinii de drepturi și obligații pe care, direct sau mediat, cu titlu principal ori în subsidiar, le generează. Curtea constată că, în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punct de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, de natură să-i permită a-și impune punctul de vedere la negocierea clauzelor contractului, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție, — este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Salariații au dreptul la măsurile de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege“.

Curtea constată că, pentru ca aceste măsuri de protecție socială să își găsească efectiv aplicare, în mod necesar ele trebuie să fie instituite pe calea unor norme imperative, în caz contrar, deci în situația în care ar fi prevăzute de norme supletive, așa cum susține autorul excepției, respectarea lor ar deveni facultativă, părțile având posibilitatea să deroge de la ele prin acordul lor de voință, ceea ce ar permite angajatorului să-și impună punctul de vedere. Ca atare, protecția socială a muncii, deși consacrată cu titlu de obligație în sarcina statului, prin Constituție, ar deveni, astfel, pur formală și iluzorie. Așa fiind, textul legal dedus controlului de constituționalitate reprezintă un corolar logic al art. 41 alin. (2) din Constituție, fără a releva nici o contradicție cu textele constituționale de referință invocate.

Astfel, referitor la susținerea autorului excepției privind înfrângerea art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea reține că nu poate fi reținută această critică, întrucât dispozițiile art. 38 din Codul muncii dau pe deplin expresie textului constituțional, urmărind asigurarea egalității între părțile contractante, inegale, *ab initio*, din punct de vedere al potențialului economic și financiar.

În ceea ce privește celelalte texte de referință menționate, și anume art. 16 alin. (2), (3) și (4), art. 30, 40 și 45 din Constituție, Curtea constată că domeniul lor de incidență este cu totul altul decât cel al reglementării legale deduse controlului, ceea ce exclude, *de plano*, posibilitatea oricărei coliziuni între ele și, pe cale de consecință, lipsește de relevanță invocarea lor cu acest titlu.

În final, Curtea reține că dispozițiile art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 494 din 11 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 18 ianuarie 2005, Curtea a constatat că interdicția de a renunța, în tot sau în parte, la aceste drepturi, precum și nulitatea actelor de acceptare tacită a unor drepturi salariale diminuate sunt măsuri de protecție a salariaților, menite să asigure exercițiul neîngrădit al drepturilor și al intereselor legitime ce li se cuvin în cadrul raporturilor de muncă, pentru a-i feri de

consecințele unor eventuale abuzuri ori amenințări din partea angajatorilor. O astfel de măsură de protecție a salariaților nu poate fi considerată un privilegiu și, deci, contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, atât timp cât ea se justifică în considerarea situației unei anume categorii sociale care reclamă o astfel de protecție.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin această decizie își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Frarom International Est” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 4.614/2004 al Curții de Apel Iași — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui imobil, proprietate publică a statului, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și a Senatului României în administrarea Ministerului Administrației și Internelor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea, cu titlu gratuit, a imobilului (teren și construcție), situat în municipiul București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1 (fosta Str. Academiei nr. 32—34, sectorul 1), din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, respectiv a sălii „Omnia”, din administrarea Senatului României în administrarea Ministerului Administrației și Internelor.

Art. 2. — Datele de identificare a imobilului transmis conform art. 1 sunt prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 3. — (1) În termen de 60 de zile de la trecerea imobilului în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, între acesta și instituțiile publice prevăzute în anexa nr. 2, care dețin în folosință gratuită spații în cadrul imobilului, pe baza unor acte juridice legal încheiate, se vor încheia protocoale privind suportarea, pe cote-părți, a categoriilor de cheltuieli privind paza, întreținerea, reparațiile și utilitățile aferente acestui imobil.

(2) Durata de folosință a spațiilor în care își desfășoară activitatea instituțiile publice prevăzute în anexa nr. 2 va fi prelungită, după caz, prin acte adiționale, până când acestor instituții li se vor atribui prin hotărâre a Guvernului

imobile corespunzătoare în care să-și desfășoare activitatea.

(3) Situația locativă a persoanelor juridice de drept privat care dețin în folosință spații în cadrul imobilului prevăzut la art. 1 va fi reanalizată în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și se va soluționa potrivit legii.

Art. 4. — (1) Personalul contractual prevăzut în anexa nr. 3 va fi preluat cu data de 1 ianuarie 2006, cu încadrarea în numărul maxim de posturi și de fonduri aprobate Ministerului Administrației și Internelor pe anul 2006.

(2) Încadrarea și salarizarea personalului preluat în condițiile alin. (1) se vor face potrivit reglementărilor în vigoare aplicabile personalului din sectorul bugetar.

Art. 5. — Predarea-preluarea imobilului menționat la art. 1, precum și a bunurilor materiale din dotarea acestuia se va face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,
Anghel Andreescu,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Mihai Alexandru Voicu

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu
Ministrul sănătății,

Gheorghe Eugen Nicolăescu
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 1 septembrie 2005.
Nr. 995.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului, proprietate publică a statului, care se transmite cu titlu gratuit din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, respectiv a sălii „Omnia”, din administrarea Senatului României în administrarea Ministerului Administrației și Internelor

Nr. crt.	Adresa imobilului care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Instituția publică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului	Valoarea de inventar reevaluată	Numărul de inventar atribuit de Ministerul Finanțelor Publice
1.	București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1 (fosta Str. Academiei nr. 32—34, sectorul 1)	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”	Ministerul Administrației și Internelor	Suprafața construită desfășurată = 36.421,00 m ² Suprafața terenului, total = 7.706,28 m ² , din care: — suprafață construită la sol = 5.520,76 m ² — suprafață curți, anexe = 2.185,52 m ²	12.211.169,27 RON Reactualizată conform Hotărârii Guvernului nr. 945/1991, Hotărârii Guvernului nr. 26/1994, Hotărârii Guvernului nr. 500/1996, Hotărârii Guvernului nr. 403/2000	20.411
2.	București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1 (fosta Str. Academiei nr. 32—34, sectorul 1) (sala „Omnia”)	Senatul României	Ministerul Administrației și Internelor	Suprafața construită = 1.482 m ² Suprafața construită desfășurată = 4.225 m ²	1.156.209 RON	35.935

**SITUAȚIA PERSOANELOR JURIDICE
care dețin în folosință spații în cadrul imobilului situat în municipiul București,
Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1**

Nr. crt.	Persoanele juridice care dețin în folosință spații în cadrul imobilului	Actul juridic în baza căruia este deținută folosința spațiilor
1.	Senatul României	Contractul nr. 92 din 25 ianuarie 2005, Actul adițional nr. 261 din 14 aprilie 2005
2.	Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei	Contractul nr. 35 din 11 februarie 1998, Actul adițional nr. 265 din 14 aprilie 2005 și Actul adițional nr. 14 din 12 ianuarie 2005
3.	Ministerul Sănătății	Contractul nr. 1.783 din 4 martie 1997, Contractul nr. 7.450 din 19 decembrie 1996, Actul adițional nr. 15 din 12 ianuarie 2005 și Actul adițional nr. 265 din 14 aprilie 2005
4.	Serviciul de Telecomunicații Speciale	Contractul nr. 50 din 25 ianuarie 2001, Actul adițional nr. 16 din 12 ianuarie 2005
5.	Societatea Comercială „Sind România” — S.R.L. București	Contractul nr. 108 din 24 februarie 2003, Actul adițional nr. 546 din 7 septembrie 2004
6.	Revista „Viața Medicală”	Contractul nr. 133 din 12 februarie 1998, Actul adițional nr. 12 din 12 februarie 2005
7.	Sucursala de Reprezentare și Protocol „Triumf”	Contractul nr. 313 din 18 iunie 2001, Actul adițional nr. 476 din 29 mai 2005
8.	Confederația Națională a Sindicatelor Libere din România — Frăția	Contractul nr. 2.262 din 27 martie 1995, Actul adițional nr. 294 din 18 mai 2004
9.	Societatea Comercială „Mobifon” — S.A. București	Contractul nr. 562 din 18 iulie 2005

ANEXA Nr. 3

**PERSONALUL CONTRACTUAL
din cadrul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, care va fi preluat
în condițiile legii de Ministerul Administrației și Internelor**

Nr. crt.	Numărul posturilor	Tipul ocupației
1.	1	șef sector
2.	1	șef formație
3.	1	maistru
4.	1	curier
5.	1	agent prestator
6.	11	telefonistă
7.	22	femeie de serviciu
8.	1	zugrav
9.	2	instalator
10.	7	electrician
11.	2	tâmplar
12.	5	lăcătuș
13.	1	faianțar
14.	2	croitor
15.	1	geamgiu
16.	2	tapiter
17.	6	fochist
18.	2	montor reglor ascensor
19.	2	liftier

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea anexei nr. 3 la Normele privind autorizarea laboratoarelor
și a atelierelor de conservare și restaurare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 216/2004**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 3 la Normele privind nr. 216/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, autorizarea laboratoarelor și a atelierelor de conservare și restaurare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 216/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 5 martie 2004, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu

București, 8 septembrie 2005.
Nr. 1.023.

ANEXĂ
(Anexa nr. 3 la norme)

ROMÂNIA
MINISTERUL CULTURII ȘI CULTELOR

AUTORIZAȚIE DE FUNCȚIONARE

Nr.

Data

Laboratorul, situat în localitatea, str.
nr., bl., sc., et., ap., sectorul, județul, cod,
telefon/fax, aparținând de,
(denumirea societății)

cod unic de înregistrare, are condiții materiale și capacitate profesională
de a desfășura activități de conservare-restaurare în următoarele domenii:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Prezenta autorizație a fost eliberată conform prevederilor Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, cu modificările și completările ulterioare, și documentației înregistrate la Ministerul Culturii și Cultelor cu nr.

Ministrul culturii și cultelor,
.....
(se va completa numele ministrului)

Avizat C.N.M.C.
Secretar,
.....
(se va completa
numele secretarului)

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 326/2001 pentru stabilirea componenței
Comisiei de privatizare a Băncii Comerciale Române — S.A.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 din Legea nr. 83/1997 pentru privatizarea societăților comerciale bancare la care statul este acționar, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Punctul 2 al articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 326/2001 pentru stabilirea componenței Comisiei de privatizare a Băncii Comerciale Române — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 23 martie 2001, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:
„2. Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu, reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice;“.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu
p. Ministrul finanțelor publice,
Doina-Elena Dascălu,
secretar de stat

București, 8 septembrie 2005.
Nr. 1.030.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Având în vedere prevederile art. 4 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. II alin. (2) din Legea nr. 199/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările ulterioare, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — La data publicării prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței

nr. 1.943/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2002, se abrogă, iar ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, își încetează aplicabilitatea.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 26 august 2005.
Nr. 1.430.

*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 bis abonament, care se poate achiziționa și de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 048102